

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Номер тринадесет

Jeff Pippenger

2025-12-18

Числото тринадесет

В момента разглеждаме пророческия символ на 1863 година. Насочвахме вниманието си към библейския Кадис като символ на бунта на древния Израил против „покоя“, който доведе до тяхната смърт в един период, достигнал своята кулминация при Кадис, като по този начин се илюстрира отхвърлянето на Йеремиевите „стари пътеки“ през 1863 година, когато бяха отхвърлени „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

В търсенето на светлината, свързана с Кадис и 1863 година, ние установявахме десетте изпитания, които достигнаха до Кадис. Определихме първите три изпитания като изпитанието на манната. Тези три стъпки могат да бъдат представени като чудеса или изпитания, а съботната почивка, бидейки първото от десетте изпитания, съответства на десетото изпитание, което Павел в Посланието към евреите така ясно определя като „почивката“. Десетте изпитания притежават алфа-почивка и омега-почивка.

Няма значение как един изследовател на пророчествата желае да определи „покоя“, който евреите отхвърлиха при Кадис — защото пророчески всеки „покой“ (ред след ред) се отнася към „покоя и освежаването“, които са късният дъжд. Кадис е първостепенен символ на отхвърлянето на вестта за късния дъжд, а също и на самото преживяване на късния дъжд, защото запечатването, което се извършва върху сто четиридесет и четири хиляди при Кадис, е установяване в истината както „интелектуално, така и духовно“.

„Веднага щом Божият народ бъде запечатан на челата си — това не е някакъв печат или белег, който може да се види, а утвърждаване в истината както умствено, така и духовно, така че да не може да бъде помръднат — веднага щом Божият народ бъде запечатан и приготвен за пресяването, то ще настъпи. Наистина, то вече е започнало; Божиите съдби сега са върху земята, за да ни дадат предупреждение, та да знаем какво предстои.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

Да се установим „в истината“ „интелектуално“ означава да приемем методологията „ред върху ред“ като единствения и само осветен подход при изучаването на Божието Слово. Този тесен подход бе потвърден като правилния подход през август 1840 година, когато „множества бяха убедени в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе придаден чуден тласък“. „Чудният тласък“ представлява проявлението на силата на Светия Дух, която изпрати първата ангелска вест по света през 1840 година.

Онези, които участваха в делото, представящо „чудния тласък“, бяха овластени да извършат именно това дело чрез силата на Светия Дух. Светият Дух проявяваше Своята сила само сред онези, които бяха приели свещения метод. Светият Дух проявяваше Своята сила само у онези, които бяха приели свещения метод.

Интелектуалното утвърждаване в истината е приемането на методологията „ред след ред“, а „приемането“ на методологията „ред след ред“ е представено за един лаодикиец като отварянето на сърдечната врата за влизането на Вестителя към Лаодикия в лицето на Светия Дух. Приемането на свещената методология внася силата на Светия Дух в ума на онези, които се утвърждават в истината интелектуално. Приемането на тази методология поражда духовност, която е представена като съчетанието на Божественото с човешкото.

Прилагането на библейската методология „ред след ред“, когато е съчетано с вяра, е представено като интелектуално утвърждаване в истината, а истината (вестта), която се поражда чрез тази методология, не може да бъде отделена от Исус, Който е Словото. Да приемеш вестта на Неговото Слово означава да приемеш Светия Дух в ума си.

Следователно интелектуалното утвърждаване в истината поражда духовното преживяване, което получава Божия печат на одобрение.

Кадис беше последното изпитание за древния Израил. Двете категории пиячи на вино в книгата на Йоил са отделени и разграничени една от друга въз основа на отхвърлянето или приемането на вестта за късния дъжд, която Йоил определя като „ново вино“ в противоположност на ферментиралото вино, което се пие от другата категория. „Новото вино“ на Йоил е „почивката“ на Павел в Евреи, трета и четвърта глава. То е също и онова, което „пияниците на Ефрем“ у Исаия отказват да „чуят“ — „на които Той каза: „Ето покоят, с който можете да успокоите уморения; и ето освежаването“; но те не поискаха да чуят. Затова словото Господне стана за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко, там малко; за да отидат и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати.“

Установихме, че бунтът на Аарон със златното теле представлява „две“ от десетте изпитания, които завършват при Кадис. Разделянето на това изпитание на две изпитания е в съгласие с периода на изпитване на късния дъжд, представен чрез „изпитанието на образа на звяра“, което е изпитанието, определящо съдбата на Божия народ. Откровение тринадесета глава отъждествява „бунта“, защото числото „тринадесет“ представлява бунт.

Главата започва с папския звяр от морето, върховният символ на бунта на земята, тъй като Даниил го определя като силата, която говори високомерни думи против Всевишния. След този бунт идва бунтът на звяра от земята — Съединените щати, които след това принуждават целия свят да последва техния пример на бунт. Образецът за третия бунт в главата се намира в първия от трите бунта, представен като звяра от морето — символът на Ватикана. В единадесети стих Съединените щати говорят като змей и по този начин създават образ на звяра — образ на Ватикана. От дванадесети стих нататък Съединените щати принуждават света да направи същото. Бунтът на Аарон е двоен, като представя бунта на Съединените щати, а след това и бунта на целия свят, когато световният образ на

Ватикана бъде наложен.

Бунтът на Аарон отъждествява и двата периода, представени като идолопоклонство, когато Моисей не беше там, последвано от идолопоклонство, когато Моисей беше там. Моисей беше приемал Закона и следователно представлява Божия Закон като разделителната точка в бунта. Изпитанието, представено чрез златния образ на теле-звяр, направен от Аарон, е изпитанието от 1863 година.

Това е изпитът на неделния закон, представляващ разделителна линия между живота и смъртта. Това е разделителната линия между Обетованата земя или смъртта в пустинята, разделителната линия между белега на звяра или печата на Бога, разделителната линия между участта на Шевна, лаодикиеца, или Елиаким, филаделфиеца. Първите три изпита, представени чрез манната, символизират съботната или неделната полемика, както и десетият изпит. Разделителната линия в бунта на Аарон със златното теле, представляваща както петия, така и шестия изпит — е неделният закон.

Четвъртото изпитание е водата при Маса, означаващо „изпитване“, и Мерива, означаващо „знамето на Йехова“, и се намира в Изход 17:1–7, където е пряко определено като „изпитване на Господа“.

И цялото общество на израилевите синове потегли от пустинята Син, според пътуванията си, по повелението на Господа, и се разположи в Рефидим; а там нямаше вода за народа да пие. Затова народът се караше с Моисей и каза: Дайте ни вода да пием. А Моисей им рече: Защо се карате с мене? защо изкушавате Господа? И народът жадуваше там за вода; и народът ропташе против Моисей и казваше: Защо е това, че ни изведе из Египет — за да умориш нас, децата ни и добитъка ни от жажда?

И Моисей извика към Господа, казвайки: Какво да сторя с този народ? Още малко — и ще ме убият с камъни.

И Господ каза на Моисей: Върви пред народа и вземи със себе си някои от старейшините на Израил; и жезъла си, с който удари реката, вземи в ръката си и иди. Ето, Аз ще заставам пред теб там, върху канарата в Хорив; и ти ще удариш канарата, и от нея ще потече вода, за да пие народът. И Моисей направи така пред очите на старейшините на Израил.

И той нарече мястото Маса и Мерива поради препирането на израилевите чедата и поради това, че изпитваха Господа, като казваха: „Между нас ли е Господ, или не?“ Изход 17:1–7.

Изпитването, представено чрез „Маса“, и знамението, представено чрез „Мерива“, са пророческа алфа, която среща своята пророческа омега, когато Моисей удря същата Скала втори път. Това означава, че четвъртото от десетте огорчения е представено при Кадис, защото именно вторият Кадис е мястото, където Моисей удря Скалата в бунт. Това установява, че Кадис, като символ, включва изпитанието с вода, което поражда знамение.

Изпитът с водата, който произвежда знамето, е изпитът на вестта за късния дъжд. 1863 година бе времето, когато знамето е трябвало да бъде издигнато, но уви; 1863 беше само първият Кадис, а вторият Кадис е при скоро настъпващия неделен закон. Маса и Мерива представят последното изпитание за сто четиридесет и четирите хиляди непосредствено преди да бъдат издигнати като знаме при неделния закон. Не властта на Рим, нито властта на юдеите уреди смъртта на Христос. Тази власт бе утвърдена в съвета на Небето векове преди кръста. Мойсей употреби тоягата си, тоягата, помазана от Самия Бог, за да удари Канарата — но само веднъж. Според вдъхновението тази Канара е представена чрез вестите от 1840 до 1844 година, които са старите основополагащи истини, представлящи пътя на праведните. В изпитанието, представено чрез Маса, водата, която спасява, е водата, която излиза от Канарата на древните пътеки. Тази вода изпитва и произвежда две категории; едната за белега на звяра, а другата за Божия печат, както е представено чрез Божия печат върху онези, които са издигнати като знаме, както е представено от Мерива.

Храмът беше завършен преди третия указ на Артаксеркс, с което се установява, че милеритският храм, който Христос издигна за 46 години — от 1798 до 1844, — беше завършен преди третия ангел, представен чрез идването на третия указ. Сто четиридесет и четирите хиляди биват запечатани непосредствено преди неделния закон, когато след това биват издигнати като знаме, принос на първите плодове на Петдесетница, както в древни дни. Маса и Мерива обозначават изпитанието с водата, представено чрез вестта на Среднощния вик в историята на първия и третия ангел.

Делото по съчетаването на Божествеността с човечеството също е представено като съчетаване на два храма. То е представено и като брак, при който мъж и жена, или женски храм и мъжки храм, се съединяват и стават една плът. Христос издигна Милеритския храм с цел да ги въведе в Своя небесен храм, където те щяха да намерят „почивка“, представена в историята на 1844 година чрез съботата на седмия ден.

Когато това разбиране за Маса и Мерива, като четвъртия изпит, се приложи между един начален изпит, който също представлява три изпита, и който след това е последван от неделния закон на петия и шестия изпит — тогава можете да видите, но само ако сте готови да видите, че тройният изпит с манната е първият изпит, последван от изпит, който предхожда третия двоен изпит на златното теле на Аарон. Маса и Мерива са представени заедно, защото само във вестта на втория ангел се намира едно пророческо „удвояване“. Първите три изпита на манната са вестта на първия ангел. Изпитът на Маса и Мерива е вестта на втория ангел, а бунтът на Аарон е вестта на третия ангел.

Петото изпитание е изпитанието на златния телец на Аарон, което започва с проява на идолопоклонство, когато бунтовниците мислеха, че техният неприкрит бунт е скрит от Бога.

И когато людете видяха, че Мойсей се бави да слезе от планината, събра се народът при Аарон и му каза: Стани, направи ни богове, които да вървят пред нас; защото за този Мойсей, човека, който ни изведе от Египетската земя, не знаем какво е станало с него. А Аарон им каза: Снете златните обици, които са на ушите на жените ви, на синовете ви

и на дъщерите ви, и ги донесете при мене. И целият народ сне златните обици, които бяха на ушите им, и ги донесе на Аарон. И той ги взе от ръката им, и го извая с резец, след като направи от него лято теле; и те казаха: Това са твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. И когато Аарон видя това, издигна олтар пред него; и Аарон прогласи, като каза: Утре ще бъде празник на Господа.

И на следния ден станаха рано, и принесоха всеизгаряния, и доведоха мирни жертви; и народът седна да яде и да пие, и стана да играе. Изход 32:1–6.

Шестото изпитание е втората част от бунта при златното теле, когато Мойсей се завръща, след като е получил Десетте заповеди. Мойсей пита: „Кой е на страната на Господа?“ — мнозинството остава пасивно или се присъединява към идолопоклонниците, проявявайки същия бунт открито в присъствието на ходатая.

Петото и шестото изпитание ясно представляват и съответстват на неделния закон. Илия на планината Кармил задава подобен въпрос, какъвто направи и Моисей. „Изберете днес кому ще служите“, сочи към изпитанието на неделния закон. Символиката на изпитанието с образа на звяра сочи към неделния закон. Разделението на левитите в историята на Аарон и разделението на дванадесетте племена в историята за двата златни телци на Йеровоам обозначават разделението между мъдрите и неразумните при неделния закон. Лаодикийците са неразумните девици, както свидетелства Сестра Уайт, и следователно разделението на девиците при неделния закон е разделението между лаодикийци и филаделфийци. Петото и шестото изпитание, които са едно двойствено изпитание, съответстват на неделния закон, което означава, че те съответстват на 1863 година и Кадис.

Тридесет и втора и тридесет и трета глава на Изход се изпълняват в един и същ ден, само в разстояние на няколко часа, и този ден е прообраз на 1863 година и Кадис. В тридесет и трета глава Моисей иска да види Божията слава. Следователно виждаме Моисей в петото и шестото предизвикателство да бъде преобразяван в сто четиридесет и четирите хиляди. Същият този Моисей е и при Кадис, като удря Канарата втори път, като по този начин представлява една класа, която бива съкрушена от Канарата, върху която те отказаха да паднат. Тази Канара е вест, и следователно при Кадис има два символа на Моисей — единият, проявяващ Божията слава, а другият, отхвърлящ Канарата.

„Нека онези, които стоят като Божии стражи по стените на Сион, да бъдат мъже, които могат да виждат опасностите пред народа — мъже, които могат да различават между истината и заблудата, правдата и неправдата.“

„Предупреждението дойде: Не бива да се допуска да навлезе нищо, което би смутило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава досега стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Ние не възнамеряваме да отместим нозете си от платформата, върху която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е направлявала, откакто ми беше

дадена.“ Review and Herald, 14 април 1903 г.

Един от символите на „Моисей при Кадис“ е, че той удря Скалата с жезъл — символ на власт. Първия път това беше Божията власт, а втория път — човешката власт. Класата, представена от Моисей при втория Кадис, е представена като пияниците на Ефрем, които използват своята богословска власт (жезъл), за да нападнат вестта на късния дъжд, която е вестта за старите пътеки от 1840 до 1844 г.

„Всички вестѝ, дадени от 1840 до 1844 година, трябва сега да бъдат представени с настойчива сила, защото има мнозина, които са изгубили своите ориентири. Вестите трябва да отидат до всички църкви.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са желали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие определение ще бъде дадена вест, която ще прерасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в дела си, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Първото изпитание с манната е три изпитания. Последното от десетте изпитания е изпитанието на третия ангел. И първото, и последното представят „почивката“ като символ на изпитанието. Първото изпитание е три изпитания, представляващи първия ангел, следван от втория ангел; но четвъртото изпитание, където запечатването и издигането като знаме са представени от Маса и Мерива. Третият ангел, представен от петото и шестото изпитание, е третото изпитание, което следваше второто изпитание при Маса и Мерива и първото изпитание с манната.

Провокацията при Табера, изложена в Числа 11:1–3, е седмото изпитание. Стиховете, които въвеждат огненото изпитание на вярата, представено чрез „Табера“, което означава „място на изгаряне“, са предшествани от стихове, които посочват придвижването на Божия народ през пустинята. Нетърпението, проявено в десета глава, е противопоставено на сто четиридесет и четирите хиляди, които следват Агнето, където и да отива То. Това са онези, които имат търпението на светиите, но древният Израил проявяваше нетърпение в десета глава, което довежда до тяхното огнено изпитание в единадесета глава.

И те потеглиха от Господната планина на три дни път; и ковчегът на завета Господен вървеше пред тях през тия три дни път, за да им потърси място за покой. И облакът Господен беше над тях денем, когато излизаха от стана. И когато ковчегът потегляше, Моисей казваше: Стани, Господи, и нека се разпръснат враговете Ти; и нека бягат пред Тебе ония, които Те мразят. А когато се спираше, той казваше: Върни се, Господи, при десетките хиляди Израилеви. Числа 10:33–36.

Следващият стих въвежда бунта в Тавера.

И когато народът роптаеше, това беше зло в очите на Господа; и Господ го чу; и гневът Му се възпламени; и огънят на Господа пламна между тях и порази онези, които бяха в крайните части на стана. И народът извика към Моисей; и когато Моисей се помоли на Господа, огънят угасна. И той нарече името на това място Тавера, защото огънят на Господа пламна между тях. Числа 11:1–3.

Провокацията, която последва проявяването на огъня, беше копнежът за месна храна и представлява осмото изпитание. Тя се намира в Числа 11:4–34. Ропотът в Тавера представлява покварена по-висша природа, липса на търпение, а бунтът на похотта по месните котли на Египет представлява по-нисшата природа. Огънят представлява очистването с огън от Вестителя на Завета в Малахия, глава трета; защото пророчески Тавера означава място на горене, а мястото на горене в Божието пророческо Слово се намира в Малахия 3, където огънят произвежда нетърпелива класа, предназначена да бъде очистена, и търпелива класа, която бива пречистена като принос, въздигнат нагоре.

Онези, които са представени чрез Моисей в двойното изпитание на висшата и низшата природа на Тавера, са сто четиридесет и четирите хиляди, които са се утвърдили в истината както умствено, така и духовно. Умът разпознава висшата природа и в духовен смисъл представлява съчетанието на Божественото с човешкото. Божественото може да бъде съчетано с човешкото само когато низшата природа е разпната и мъртва. Да бъдеш утвърден в истината умствено и духовно представлява опитността на запечатването. Огньовете на Тавера представляват окончателното отделяне на житото от плевелите в делото на Христос по издигането на храма на сто четиридесет и четирите хиляди.

Деветото изпитание е бунтът на Мариам и Аарон, описан в Числа 12. Предизвикателството не беше по-различно от предизвикателството на Корей, Датан и Авирон или от това в Минеаполис през 1888 година. Въпросът не беше просто в отхвърлянето на Божията вест, а в отхвърлянето на Божия избор на ръководство.

Осъждането на водачите, които отхвърлят не само вестта, но и вестителя, предхожда десетото изпитание. Ръководството се проявява като отстъпническо непосредствено преди неделния закон, който е десетото изпитание. Неделният закон съответства на кръста, а по пътя към кръста, който е неделният закон, ръководството избра Варава, лъжехристос, защото „bar“ означава „син на“, а „abba“ означава „баща“. Приближавайки се към кръста (неделния закон) или Кадис, ръководството проявява пълно отстъпление, като избира един подправен Христос и също така заявява пряко на гражданските власти, че няма друг цар освен Кесаря.

Седмото, осмото и деветото изпитание обозначават процеса на запечатване, но илюстрацията е с неразумните девици. Десетото от тези изпитания беше първият бунт при Кадис, който е прообраз на 1863 година. От 1846 година евреите бяха доведени до Синай, за да приемат Закона. Двете плочи на Десетте заповеди са символът на Божието заветно отношение към древния буквален Израил, а двете плочи на Авакум са символът на

заветното отношение на съвременния духовен Израил. Втората плоча беше изложена през 1850 година и както древният Израил се закле да пази Закона, така до 1856 година беше доведено последно изпитание, както е предобразено от съгледвачите, които посетиха Обетованата земя. Мнението на мнозинството, до което се стигна през седемте години от 1856 до 1863, беше, че лаодикийската пустиня е мястото, където те желяеха да умрат.

Периодът от 1844 до 1863 г. е предобразен от периода, който започва с кръщението при Червеното море и завършва с друго кръщение при река Йордан, на същото място, където Исус щеше да стане Христос, когато по-късно бе кръстен от Йоан. Кръщението при Червеното море обозначи заветно взаимоотношение с древния Израил. Това взаимоотношение започна с брак, който едновременно постави началото на десетстепенен процес на изпитване. След това те бяха доведени при Синай и обещаха да пазят Неговия закон, но не го сториха, а после се провалиха и в десетото и последно изпитание при първия бунт в Кадис. След четиридесетте години и втория, по-голям бунт в Кадис те влязоха в Обетованата земя, като бяха кръстени в река Йордан.

Всички ориентири на кръщението са свързани заедно със завета. Историята на омега и на втория Кадис се подравнява с историята на първия, алфа Кадис. Омега-бунтът на Мойсей беше далеч по-голям от бунта на цял един народ в алфа-бунта на Кадис. Омега винаги е по-голямата. И двата бунта заедно представят бунта на учените и неучените от Исая, които отказват да влязат в покоя на вестта за късния дъжд.

Три кръщения (Червено море, река Йордан и река Йордан), първото на Мойсей и последното на Христос; така Мойсей е алфата, а Христос — омегата. Буквата между първата и двадесет и втората буква на еврейската азбука, тринадесетата буква, която, когато се присъедини и следва първата буква, а тя после се свърже с последната, двадесет и втората буква, образува еврейската дума „истина“. Средното кръщение беше при река Йордан и Кадис. Първото кръщение при Червеното море беше последвано от кръщението при Йордан. Но първото кръщение при Йордан беше отложено за четиридесет години до второто посещение в Кадис и действителното кръщение в Йордан. Третото кръщение, представляващо времето на посещение за юдеите, беше настъпило, когато Христос започна Своето дело по потвърждаването на завета за една седмица в изпълнение на Даниил 9:27, и това беше часът на съда за древния Израил.

Първото кръщение при Червеното море е вестта на първия ангел, а двете посещения в Кадис представляват „удвояване“, защото при първото посещение в Кадис и при река Йордан е представен бунтът на Божия заветен народ, а при втория Кадис се проявява бунтът на ръководството. Кадис и двете посещения представляват удвояване на вестта на втория ангел, при което се проявяват две групи, и двете групи са представени както чрез народа, така и чрез ръководството. Кръщението на Христос е вестта на третия ангел, когато житото и плевелите се отделят, както древният Израил бе отделен от християнската невеста, за която Христос се ожени в часа на съда над древния Израил.

Периодът от 1844 до 1863 година е времето от Червеното море до първия бунт при Кадис. 1844 година е преминаването през Червеното море; 1846 година е манната — символ на изпитанието относно съботата, което семейство Уайт издържа през 1846 година, когато сключват брак. През 1849 година Господ простря ръката Си втори път, за да събере Своя народ. Той ги бе събрал по време на вестта на първия ангел, когато първата от плочите на Авакум се появи в историята, а втората плоча бе предназначена за същата цел.

Таблото омега от 1850 г. трябваше да събира и изпитва, защото точно това направи таблото алфа от 1843 г. Първият ангел имаше табло, и третият ангел също имаше табло, защото първият е алфата, а третият е омегата. „Двете табли“ са ориентир на първия и третия ангел — не на втория. Пророческият период на „таблите“ започва с табло с грешка и завършва с табло без грешка. Историята между двете табли е историята на втория ангел, когато схемата е оставена настрана до 1850 г.

След като годината 1843 приключи на 19 април 1844 г., картата от 1843 г. бе оставена настрана, защото тогава погрешно предсказваше годината 1843. От 19 април 1844 г. до 1850 г. няма таблица на Авакум. В историята на втория ангел нямаше карта и — Вавилон падна. Алфата е таблица, омегата е таблица, а средата е падането на Вавилон; символ на бунт, който е свързан с периода, когато нямаше таблица. Историческият период на таблиците на Авакум носи подписа на истината.

1850 година бе предобразена от Синай и даването на Закона. Това събитие бе възпоменавано с Петдесетница, когато бяха издигнати два клатени хляба. Процесът на издигане на клатените хлябове е представен чрез отпечатването и разпространяването на таблицата през май 1842 година, както и чрез историята на 1849 година, когато бе подготвена втората карта, и 1850 година, когато тя бе налична. Периодът е представен в линията на Христос като петдесетте дни от Неговото възкресение до Петдесетница, период, разделен на четиридесет дни, последвани от десет.

През 1849 г. Христос простираше ръката Си втори път, а през 1850 г. втората плоча на Авакум беше на разположение и изпитателният процес, водещ към Кадис, продължи напред. През 1856 г. настъпи последното от десетте изпитания на древния Израил, когато в периодичното издание на движението беше публикувана нова светлина върху основополагащото пророческо откровение на Милър. В продължение на две хиляди петстотин и двадесет пророчески дни, от 1856 до 1863 г., съгледвачите влязоха да съгледат земята. През 1863 г. те избраха нов водач, който да ги върне в Египет.

Ще продължим с тези истини в следващата статия.

„В едно видение, дадено ми в Бордовил, Върмонт, на 10 декември 1871 година, ми бе показано, че положението на съпруга ми е било много трудно. Върху него е лежал натискът на грижи и труд. Неговите братя в служението не са носили тези бремена и не са оценили неговите трудове. Постоянният натиск върху него го е изтощавал умствено и физически. Бе ми показано, че неговото отношение към Божия народ е било в някои отношения подобно на отношението на Моисей към Израил. Имало е роптаещи против

Моисей, когато обстоятелствата са били неблагоприятни, и е имало роптаещи и против него.“ Свидетелства, том 3, 85.